

6. POGLAVLJE

ŽRTVE NAKON „DANA POMIRENJA”

One predočavaju Pokajanja, Zavjete, Saveze, itd., Tijekom Milenija – Žrtve Paljenice Naroda – Njihove Žrtve Pomirnice – Njihove Jestive Žrtve – Njihovi Prinosi Za Prijestupe – Razlike Između Muškaraca i Žena Će Prestati, Pokazan o U Tipovima.

Žrtve koje je *narod* (Izrael – svijet) prinio na svoj vlastiti račun, nakon žrtvi Dana Pomirenja, predočene općim prinosima Izraela, pripadaju idućem dobu, i tada će biti predstavljene proslavljenom kraljevskom svećenstvu. Ipak, to ima vrlo lagani početak sada; stoga svjetovni čovjek koji posjeduje bogatstvo je u tom smislu upravitelj Božjih stvari, i sada može koristiti taj „mamon” i s njim napraviti za sebe prijatelje, da kada ovo doba Sotonine vlasti završi, a vladavina Krista započne (u kojem više neće biti upravitelj), tada će ga blagosloviti oni koje je tako favorizirao. Da su svjetovni upravitelji bogatstva (mamona ili boga ovoga dobi) bili mudri, koristili bi više svojih sredstava na taj način. Jer tko god da čak i čašu hladne vode jednome najmanjem od tih svećenika, jer je takav, neće nipošto izgubiti svoju nagradu kada je Kraljevstvo Kristovo uspostavljeno i počne njegova vladavina. (Luka 16:1-8; Mat. 10:42)

One žrtve koje ne pripadaju klasi koju smo imenovali

žrtvama „Dana Pomirenja,” ilustrirale su prinose i žrtve koje pripadaju Milenijskom dobu.

Kao što su, u tipu, žrtve „Dana pomirenja” prethodile svima ostalima, i bile su *temelj* za opći oprost i prihvaćanje od strane Boga cijelog Izraela, ali su ih slijedile druge žrtve pojedinaca nakon tog dana, nazvane „žrtvama za grijeh,” „žrtvama za prijestup”, „pomirbene žrtve,” itd., tako će biti antitip. Nakon što žrtve ovog Evandeoskog doba dovedu „narod,” svijet, u opravdano stanje, i dalje će biti grijeha i počinjenih prijestupa što će zahtijevati priznanje i pomirenje, čineći ove naknadne žrtve potrebnima.

Žrtve Dana pomirenja predstavljale su otkazivanje Adamskog grijeha Kristovom žrtvom; ali tijekom tisućljeća, dok se prednosti pomirenja primjenjuju na svijet, dok se oni postupno vraćaju do stvarnog savršenstva i života i sklada s Bogom, bit će počinjene pogreške u kojima će se nalaziti neka mjera odgovornosti. Za takve moraju dati neku odštetu, popraćeno pokajanjem, prije nego što mogu biti opet u skladu s Bogom po Kristu, njihovom Posredniku.

Posvećenje će također biti u redu u sljedećem dobu, međutim, zbog promijenjene vladavine svijeta, posvećenje više neće, kao sada, značiti za *smrt*, već upravo suprotno, to će biti u život; jer sa krajem vladavine zla dolazi kraj boli, tuge i smrti, osim zlim ljudima. Posvećenje uvijek mora biti dobrovoljno predstavljanje svojih sposobnosti, stoga je to predstavljeno u nekim žrtvama nakon Dana Pomirenja.

Kako će *osnova* za sav oprost grijeha u sljedećem dobu biti žrtve „Dana pomirenja,” bilo bi prikladno u tipu da grešnik donese neku žrtvu koja bi naznačila priznanje žrtvi „Dana pomirenja,” kao temelj oprosta iznova. I tako mi otkrivamo da

su sve ponude ljudi nakon „Dana pomirenja” bile vrste koja je ukazivala na ili prepoznala žrtve tog dana. Ove ponude su mogle biti od stoke ili ovaca ili peradi (grlice ili mladi golubovi) ili od finog brašna – prinesena stvar ovisila je o *mogućnosti* onoga koji prinosi.

Tijekom Milenijskog doba *svi će ljudi* „doći do znanja istine,” a time i u najveću priliku za spasenje od prokletstva (osude ili kazne) Adamske smrti. (1 Tim 2:4) Kada imamo na umu da ova *smrt* uključuje svu bolest, bol i nesavršenost čemu je čovječanstvo sada podloženo, vidimo da Božji plan uključuje potpunu obnovu do ljudskog savršenstva; samo oni koji namjerno odbiju ili zanemare *mogućnosti* tada stavljene u doseg svih će umrijeti Drugom Smrću. Ali savršenstvo će dolaziti postupno i zahtijevat će suradnju volje grešnika da ikada dođe do nje. On mora *učiniti što može* da se ponovno popne do savršenstva, i imat će *svu potrebnu pomoć*. To pokazuju ove žrtve općenito: trebale su biti u skladu sa *moćućnostima* svakog čovjeka. Koliko god bili poniženi grijehom i nesavršeni, svaki se od njih mora, kada dolazi do spoznaje istine, predstaviti Bogu, prinos koji ukazuje na njegovo stanje. Grlica ili golub doneseni od najsiromašnijih u tipu predstavljalo je opravdano *sve* od moralno siromašnih i degradiranih; jarac ponuđen od drugih sposobnijih, predstavljalo je *sve* nekih manje degradiranih; dok je junac predstavljao *sve* od onih koji su postigli *savršenstvo* ljudske prirode. Baš kao što je junac bio korišten kao tip savršene ljudske prirode (mnogo loja) Isusove žrtve, a jarac (svoje glav i mršav) je korišten za predstavljanje nesavršene ljudske naravi svetaca, u žrtvama tog Dana Pomirenja, tako su te životinje na sličan način predstavljale one koji su ih prinosili (Izrael – tip

vjerujućeg svijeta u Mileniju) u svojim posvećenjima. Ali trebalo bi imati na umu da te žrtve paljenice i pomirbene žrtve budućnosti predstavljaju ljude kako se *posvećuju* – dajući se Gospodinu. Oni ne predstavljaju žrtve za grijeh kako bi se osiguralo *pomirenje*, kao i žrtve Dana Pomirenja. Bilo je doista prinosa za prijestupe koji su na neki način bili prinosi za grijeh za pojedince; ali oni su se, kao što ćemo sada vidjeti, u potpunosti razlikovali od nacionalnih prinosa za grijeh Dana Pomirenja.

Kada će oni iz svijeta čovječanstva, spremni prihvatiti Božju milost, biti dovedeni do savršenstva, na kraju Milenija, više neće biti *siromašnih* u smislu nemogućnosti da se prinese junac – u smislu nedostatka mentalne, moralne ili fizičke sposobnosti. Svi će biti savršeni ljudi, a njihov prinos će biti njihovo *savršeno* ja predloženo *juncima*. David, govoreći o tome, kaže: „Tada ćeš biti zadovoljan žrtvom pravednom [ispravnog postupanja], žrtvom paljenicom i potpunom žrtvom paljenicom; tada će prinositi *junce* [savršene žrtve] na žrtveniku tvome.” (Ps. 51:19) Ipak, da se Davidov način izražavanja ne bi shvatilo da podučava obnovu doslovnih, krvavih, tipskih žrtava, očito je, jer u istom kontekstu on kaže: „Jer ti žrtvu [tipsku ili antitipsku – budući je potpuno pomirenje za grijeh bilo ostvareno do tada „jednom zauvijek”]...Žrtve su Bogu duh slomljen; srce slomljeno i skršeno, Bože, ti nećeš prezreti!” Sve te žrtve moraju biti od slobodne volje i želje onih koji ih prinose. (Lev. 1:3)

Potpunost posvećenja pokazana je smrću životinje – to jest, svaki član rase mora posvetiti svoju volju; ali nakon toga neće uslijediti ni uništenje ljudske prirode (spaljivanje mesa izvan tabora) niti uzimanjem života u novu prirodu – u „Svetinju nad

svetinjama.” Samo su svećenici ulazili tamo kao što je prikazano u žrtvama Pomirenja. Ne: kada su posvećeni, prihvaćeni su kao ljudska bića i bit će usavršeni kao takvi – njihovo pravo na život kao takvo kupio je Prvosvećenik, u udovima čijeg Tijela je predstavljena cijela pobjednička Crkva. Posvećenja predstavljaju uvažavanje otkupnine, i pristajanje ponuditelja na Božji Zakon kao uvjet na temelju kojeg mogu nastaviti živjeti vječno, u skladu i naklonosti s njim.

Žrtve Paljenice Naroda

Žrtve paljenice svećenika trebale su stalno goriti na oltaru, a vatri se nikada nije smjelo dopustiti da se ugasi. „Ovo je zakon o žrtvi paljenici: to je žrtva paljenica zato što gori na žrtveniku svu noć do jutra; oganj žrtvenika neka gori na njemu...A oganj na žrtveniku neka gori na njemu; neka se ne gasi. I neka svećenik svako jutro naloži drva i položi na njega žrtvu paljenicu...Oganj neka uvijek gori na žrtveniku; neka se nikad ne gasi.” (Lev. 6:9,12,13)

Tako je umu svakog prinositelja predstavljena činjenica da je žrtvenik već bio posvećen ili odvojen, te da su njihovi prinosi bili prihvatljivi zbog Božjeg prihvaćanja žrtava Dana Pomirenja. Na ovaj žrtvenik Izraelac je donio svoj dragovoljni prinos, kako je ispriopovijedano u Lev. 1. Napravljena je na uobičajeni način: životinja, izrezana na komade i oprana, bila je položena, komadi na glavu, na žrtvenik i potpuno spaljena, žrtva ugodnog miomirisa Gospodinu. To bi služilo da predoči zahvalne molitve Jehovi – priznanje njegove milosti, mudrosti i ljubavi, kako se očituje u slomljenom Tijelu Kristovom – njihovoj otkupnini.

Pomirbene Žrtve Naroda

Taj je prinos trebao biti od krda ili stada; i mogao je biti dan u ispunjenju zavjeta (saveza) ili kao dobrovoljna „zahvalna žrtva.” Dio toga trebao je biti donesen Jehovi od strane prinositelja – „Neka svojim vlastitim rukama donese GOSPODU žrtve ognjene; neka donese salo s grudima”; i svećenik će spaliti salo na oltaru, i mahati grudima pred Gospodinom. Ali grudi će biti svećenikove, također i rame. Ponuditelj mora jesti žrtvu. Lev. 3 i 7:11-18,30-34

Čini se da to pokazuje da ako bilo koji čovjek onda dođe u stanje punog mira i sklada (kao što svi moraju činiti ili biti odsječeni u Drugoj Smrti), on mora jesti ili ispuniti savez pred Bogom čitave posvećenosti njemu. Ako, nakon što je tako usavršen, on ponovno postaje oskrvnut namjernim grijehom, on mora umrijeti (Druga smrt) kao što je prikazano u kazni dodirivanja nečistih stvari. (Lev. 7:19-21) Usporedite Otkr. 20:9,13-15.

S ovom žrtvom bio je predstavljen prinos beskvasnih kolača pomiješanih s uljem, pomazane oblatne, koje predstavljaju vjeru prinositelja u Kristov karakter, kojeg će on kopirat i ukvasani kruh koji ukazuje na njegovo priznanje vlastite nesavršenosti u vrijeme posvećenja – kvasac je tip grijeha. Lev. 7:11-13

Jestive Žrtve Naroda

Ove, od finog brašna, beskvasnih kolača, s uljem itd., bile su predstavljene Gospodinu kroz Svećenika. One su vjerojatno predstavljale hvale i štovanje koje je Gospodinu prinio svijet, kroz njegovu Crkvu. „Njemu neka bude slava u crkvi po Kristu

Isusu kroz sva pokoljenja, bez kraja! Amen.” (Efež. 3:21) Svećenici su ih prihvatili. Uzorak koji je bio prinesen na žrtveniku pokazalo je da je bio odobren, prihvatljiv za, Jehovu.

Prinosi Naroda Za Prijestupe I Grijeih

„Kad netko [biće] počini prijestup te se ogriješi neupućen o onome što je sveto GOSPODNJE,...Ako li osoba sagriješi i učini nešto od toga što je zabranjeno činiti po zapovijedima GOSPODNJIM, ako i nije znao, ipak je kriv i snosit će svoju nepravdu. Neka onda dovede svećeniku iz svog stada ovna bez mane,” i novac prema svećenikovo procjeni prijestupa, s *još petinom*, i to će biti njegov prinos. I svećenik će napraviti *pomirenje* za njega. I ako itko sagriješi svjesno i ošteti ili prevari blišnjega, on će vratiti glavnicu, i dodat će petinu više na to (dvadeset posto kamate) i dati to onome kojemu je učinjena nepravda. I on će donijeti ovna za žrtvu za prijestup Gospodinu. (Lev. 5:15-19; 6:1-7)

To uči da za svaku pogrešku tada će morati biti napravljena obnova, s kamatom i popraćenim pokajanjem ili traženjem oprosta od Gospodina, kroz Crkvu (Svećenstvo) – prijestupnikovo priznanje vlastitih nesavršenosti, I vrijednosti otkupnine, pokazano je s predstavljanim ovnom.

Ali zapazite razliku između postupanja s takvim prinosima za grijeh i prinosima za grijeh „Dana Pomirenja.” Potonji su bili prinešeni *Bogu* (Pravdi) u „Svetinji nad svetinjama,” kao „bolje žrtve”; prvi su prinešeni *svećenicima*, koji su tijekom Dana Pomirenja kupili ljude. Priznanje naroda biti će njihovom Otkupitelju. Svećenik je, naime, uzeo i ponudio Gospodinu dio prinosa, kao „spomen,” kao priznanje da je cijeli plan

otkupljenja izvršen na Dan Pomirenja (Evandeosko Doba) bio od nebeskog Oca, ali prisvojio je sebi ostatak – jedući ga.

Cijeli svijet, kupljen dragocjenom krvlju (ljudskim životom) Krista, predstaviti će se, za oprostjenje prijestupa, „Kraljevskom Svećenstvu,” čije prihvaćanje njihovih darova ili posvećenja će označavati *oproštenje*. Sa ovim se slažu riječi našeg Gospodina Isusa njegovim učenicima: „I kad je to izgovorio, dahnuo je na njih i rekao im: „Primiti Duha Svetoga!” Kojima otpustite grijeh, otpuštaju im se; kojima zadržite, zadržani su im.” (Ivan 20:23)

Iako ova „služba pomirenja” pripada u najpotpunijem smislu sljedećem dobu, kada će sve žrtve Pomirenja biti dovršene, ipak čak i sada, bilo koji član „Kraljevskog Svećenstva” može reći onima koji vjeruju i kaju se, „Grijesi su ti oprosteni” – kao što je činila naša Glava, vjerom očekujući, kao što je to činio, dovršetak žrtava za grijeh: štoviše, ovi svećenici sada *znaju* uvjete i odredbe pod kojima je oprostjenje obećano, i mogu autoritativno govoriti kada god vide da su ti uvjeti ispunjeni.

Prinosi Dana Pomirenja, kao što smo vidjeli, uvijek su bili spaljeni (Lev. 6:30; Heb. 13:11), ali kasniji prinosi za prijestup, prinešeni nakon Dana Pomirenja, nisu bili spaljeni, već su ih svećenici pojeli (prisvojili).

Razlike Između Muškaraca I Žena Će Prestati

„Ovo je zakon o žrtvi za grijeh [prinosu za prijestup]...Svećenik koji je prinosi za grijeh, neka je jede...Svi *muški* među svećenicima neka od toga jedu.” (Lev. 6:25-29)

Na Gospodina i sve svete anđele je Biblijski ukazano kao na *muškarce*, dok su svi sveci zajedno predstavljeni kao žena,

„*djevica,*” zaručena s našim Gospodinom Isusom kao mužem. Ali ljudska žena je izvorno bila dio čovjeka stvorenog na Božju sliku i još uvijek je (iako privremeno odvojeni u svrhu razmnožavanja ljudi) dio čovjeka – niti jedno nije potpuno samo. Kao što se je savršen čovjek zvao Adam, tako, kad je postao blizanac, „Bog *im* je dao ime Adam” – poglavarstvo je ostalo kod muškarca, koji je tako postao skrbnik ili čuvar žene kao dijela vlastitog tijela. (Ef 5:23,28) Ova spolna podjela nije učinila Adama nesavršenim: samo je podijelila njegovo savršenstvo između dva tijela od kojih je on još uvijek bio „glava.”

Sveto Pismo pokazuje da će u konačnici, sa krajem „vremena obnove,” svi (muški i ženski biti *vraćeni* u savršeno stanje – stanje predstavljeno u Adamu prije nego što je Eva bila odvojena od njega. Mi s tim ne razumijemo da će muškarci ili žene izgubiti svoj identitet, ali da će *svaki* od njih poprimiti svojstva koja im sada nedostaju. Ako je ova misao ispravna, to bi čini se podrazumijevalo da krajnja nježnost nekih ženskih i krajnja grubost nekih muškaraca su vezani za pad, i da bi obnova do savršenstva u kojem bi elementi obaju spolova bili savršeno uklopljeni i usklađeni bila po Božjoj zamisli *ideal* ljudskog roda. Naš dragi Otkupitelj, kada je bio „čovjek Krist Isus,” vjerojatno nije bio ni grub ni mišićav niti ženstven. U njemu se je mentalna snaga i veličanstvenost muškosti najdivnije *stopila* s plemenitom čistoćom, nježnošću i milošću istinske ženstvenosti. Zar on nije bio *savršen čovjek* koji je umro za našu rasu i otkupio oba spola? Ne zaboravimo da kao *čovjek* on nije imao pomoćnicu: nije li stoga trebao biti potpun u sebi kako bi platio potpunu odgovarajuću cijenu za Adama (muško i žensko)? Ili je tako Eva bila zastupljena u velikoj

otkupnini ili po njenom mužu kao njezinoj „glavi” – inače majka Eva uopće nije bila otkupljena, misao koja bi bila u sukobu s drugim tekstovima Svetog Pisma.

Evandeoska Crkva doista se spominje u Svetom Pismu kao „*Nevjesta*”; ne, međutim, kao zaručnica „*čovjeka* Krista Isusa,” nego kao Zaručnica uskrsloga i visoko uzvišenog Krista. Kao nova stvorenja, začeti od Božjeg duha za duhovnu prirodu, zaručeni smo za Duha Isusa, čije ime i čast i prijestolje trebamo dijeliti. Crkva nije Zaručnica žrtvovanog čovjeka Krista Isusa, nego proslavljenog Gospodina Isusa, koji je kod svog drugog dolaska smatra svojom vlastitom. (Rim. 7:4)

Kao i kod muškarca i žene u sljedećem dobu, tako će biti i s Kristom i Crkvom – nakon što je Crkva proslavljena sva ženstvenost će biti odbačena – „Bit ćemo poput njega” – članovi njegovog Tijela. „I ovo će biti ime kojim će se zvati [tada] [ime njenog Gospodina], JEHOVA naša pravda.” (Jer. 33:16; 23:6) Kao Tijelo velikog Proroka, Svećenika i Kralja, Crkva će biti dio Vječnog Oca ili Davatelja života svijetu. (Iza. 9:6)

Ta ista misao prenosi se kroz cijelo Sveto Pismo; *muškarci* svećeničkog plemena sami su vršili *žrtvovanje*, i kao što je gore navedeno, *jeli prinose* za prijestupe; i samo su oni ulazili u Tabernakul i prolazili s onu stranu Zavjese. Također u pripremi Duha Svetoga za ovo Evandeosko Doba – „I on je dao jedne za [muške] apostole, a jedne za [muške] proroke, a jedne za [muške] evangelizatore, a jedne za [muške] pastire i učitelje za usavršavanje svetih, za *djelo službe*, za izgradnju tijela Pomazanika.” (Efež. 4:11,12 *Diaglott*) Riječ muški, kao i gore, trebala bi se pojaviti na Hrvatskom jeziku kao što se pojavljuje u Grčkom tekstu i Gospodinova imenovanja i ona apostola odgovaraju tome. „Ali ženi ne dopuštam [u Crkvi] poučavati

niti *vladati* nad muškarcem,” jasno izjavljuje Apostol. (1. Tim. 2:12) To je ilustrativno za sadašnji odnos Krista i Crkve, koji će se, razumijemo, ukinuti s krajem ovog doba, kada će pobjednici biti proslavljeni i postati zapravo jedno s Gospodinom – kao „braća.”

To, međutim, ne znači da sestre u Crkvi ne predstavljaju jednako „svoja tijela živim žrtvama, svetima i prihvatljivima Bogu,” te izvršavaju važno „*djelo služenja*” u Crkvi kao *članovi „kraljevskog svećenstva”*; jednako su ugodne Gospodinu kao i braća, jer, zapravo, sve razlike u spolu i boji i stanju se zanemaruje, ispušta iz božanskog vida, od vremena kada postajemo „nova stvorenja u Kristu Isusu” (2 Kor 5:17; Gal. 3:28); ali tip, slika, lekcija, moraju se nastaviti i stoga su se razlike tako čvrsto održavale u posebnim i važnijim dijelovima službe Kristove Crkve.

Naprotiv, Protivnik je uvijek nastojao kontrolirati čovjeka religiozno kroz ljubav i poštovanje koje muškarci imaju prema ženama – otuda i njegovo uzvišenje Djevice Marije na rang božice i njeno štovanje među Katolicima. Stoga je također, s drevnim Egipćanima, Isis bila božica, i u kasnijim vremenima apostola Pavla, Diana je bila božica Efežana. I ne nastoji li se Sotona još uvijek baviti sa ženom i kroz ženu, kao u Edenskom vrtu? Nisu li žene njegovi glavni mediji u spiritizmu i njegovi glavni apostoli i proroci u Teozofiji i Kršćanskoj Znanosti?

Sotonino prihvaćanje žena kao njegovih glasnika, nije bilo u njihovu korist. Naprotiv, žene stoje na daleko višoj društvenoj i intelektualnoj razini, a najcjenjenije su zbog njihove istinske ženstvenosti, u onim zemljama u kojima se Biblijski propisi priznaju i poštuju; i od onih koji se najpažljivije pridržavaju Biblijskih propisa.

Moja Žrtva

- „Položen na tvoj oltar, Bože moj,
 Prihvati ovaj dar danas, u ime Isusa.
 Nemam dragulja koji bi ukrasili tvoje svetište,
 Niti bilo kakvu žrtvu svjetovne slave;
 Ali ovdje donosim, u drhtavoj ruci,
 Moju volju – stvar koja se čini malom;
 I samo ti, Gospodine, možeš razumjeti
 Kako, kad ti dam ovo, dajem sve svoje.
- „U njoj je skriveno ono što tvoj pogled koji traži može vidjeti
 Borbe strasti, vizije užitka,
 Sve što imam, ili jesam ili sam propustio biti –
 Duboke ljubavi, drage nade i čežnje beskrajne.
 Bilo je mokro od suza i zamućeno od uzdaha,
 Stisnuto u mojim rukama sve dok ljepote nije nestalo.
 Sada, s tvog podnožja, gdje pobijeđena leži
 Molitva se uspinje – 'Neka bude volja tvoja!'
- „Uzmi je, Oče, da moja hrabrost ne podbaci;
 I spoji ju tako sa Svojom voljom kako ja
 Više nikad ne bi imao želju da ju vratim;
 Kada srce i hrabrost iznevjere k tebi ja bježim.
 Tako promjeni, tako pročisti, tako popust svoje vlastite,
 Učini moju volju tako ukrašenu božanskom ljubavlju
 Da ju više ne poznam ili ne osjećam svojom,
 Ali prepoznaj moju volju kao tvoju.”